

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk (przewodniczący)

SSN Andrzej Wróbel

SSA Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 kwietnia 2006 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w B.

z dnia 7 grudnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../05,

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 grudnia 2005 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. odrzucił skargę kasacyjną pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku tego Sądu z dnia 24 sierpnia 2005 r. uzasadniając to tym, iż spór w przedmiotowej sprawie nie dotyczył ustalenia prawa do emerytury lecz jej wysokości – a jeżeli tak – to decydujące znaczenie dla dopuszczalności skargi kasacyjnej na mocy art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. ma wartość przedmiotu zaskarżenia, która jest mniejsza niż 10 000 zł.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jego zmianę i orzeczenie o nadaniu biegu skardze bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, zarzucając naruszenie art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. i wywodząc w uzasadnieniu, że sprawa niniejsza dotyczy ustalenia prawa do emerytury na podstawie korzystniejszych przepisów tj. na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r, (tekst jednolity Dz., U. Z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), zwanej dalej ustawą, w miejsce emerytury ustalonej na podstawie art. 29 ust.2 ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Wbrew wywodom skarżącego sprawa niniejsza nie jest sprawą o przyznanie emerytury, ponieważ z niespornych okoliczności faktycznych wynika, że ubezpieczony ma prawo do emerytury, przyznane mu decyzją organu rentowego z dnia 11 grudnia 2003 r.

Zgłoszonego w aktualnym postępowaniu wniosku o przeliczenie tej emerytury w oparciu o przepis art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy nie można utożsamiać z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu służy on do ponownego obliczenia wysokości emerytury lub renty, a konkretnie przeliczenia podstawy wymiaru tych świadczeń, nie stanowi natomiast podstawy do przyznania innego, „nowego” świadczenia.

Sprawa niniejsza jest sprawą o wysokość świadczenia. Zatem w tym przypadku o dopuszczalności skargi decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w przepisie art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. dla spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 2003.07.21 II UZ 45/03 (OSNP 2004/11/200), w którym stwierdza się, że w sprawie o przyznanie renty z ubezpieczenia społecznego kasacja nie przysługuje, jeżeli ubezpieczony w odwołaniu kwestionował jedynie jej wysokość, a wartość tego przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 22 k.p.c. w związku z art. 392<sup>1</sup> § 1 k.p.c.)).

Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia i trafnie przyjął, że skarga kasacyjna w sprawie jest niedopuszczalna, ponieważ wartość ta jest niższa od kwoty dziesięciu tysięcy złotych. Nie ulega wątpliwości, że przedmiotem sporu jest sprawa o świadczenie powtarzające się w rozumieniu art. 22 k.p.c. Zgodne z tym przepisem wartością przedmiotu zaskarżenia jest dwunastokrotność kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy wysokością emerytury żądanej przez wnioskodawcę, a wypłacanej przez organ rentowy i wynosi ona 3.696,24 zł ( 12 x 308.02 zł). Taką też wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał skarżący.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy uznał, że zachodziła podstawa do odrzucenia skargi kasacyjnej przez Sąd Okręgowy na mocy art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. i dlatego w oparciu o przepis art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>14</sup> k.p.c. zażalenie oddalił.